

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

III. ÚS 465/2013-17

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí senátu 2. októbra 2013 predbežne prerokoval sťažnosť J. P. a V. P., obaja bytom V., vo veci namietaného porušenia ich základného práva na súdnu ochranu zaručeného čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky, práva na spravodlivé súdne konanie a práva na nezávislý a nestranný súd zaručených čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd v spojení s porušením čl. 1 ods. 1, čl. 2 ods. 2 a čl. 12 ods. 1, 2 a 4 Ústavy Slovenskej republiky, čl. 47 ods. 3 Ústavy Slovenskej republiky, ako aj čl. 13, čl. 14, čl. 17, čl. 18 a čl. 53 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd uznesením Najvyššieho súdu Slovenskej republiky z 20. mája 2013 v konaní vedenom pod sp. zn. 3 Cdo 143/2013 a takto

r o z h o d o l :

Sťažnosť J. P. a V. P. o d m i e t a ako zjavne neopodstatnenú.

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bola 29. júla 2013 doručená sťažnosť J. P., V. (ďalej len „sťažovateľ v 1. rade“) a V. P., V. (ďalej len „sťažovateľka v 2. rade“), ktorou namietajú porušenie svojho základného práva na súdnu ochranu zaručeného čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“), práva

na spravodlivé súdne konanie a práva na nezávislý a nestranný súd zaručených čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) v spojení s porušením čl. 1 ods. 1, čl. 2 ods. 2 a čl. 12 ods. 1, 2 a 4 ústavy, čl. 47 ods. 3 ústavy, ako aj čl. 13, čl. 14, čl. 17, čl. 18 a čl. 53 dohovoru uznesením Najvyššieho súdu Slovenskej republiky (ďalej len „najvyšší súd“) z 20. mája 2013 v konaní vedenom pod sp. zn. 3 Cdo 143/2013.

Zo sťažnosti a z jej prílohy tvorenej fotokópiou napadnutého uznesenia najvyššieho súdu vyplýva, že M. B., P. (ďalej len „navrhovateľka“), v konaní o určenie vlastníckeho práva vedenom Okresným súdom Nitra pod sp. zn. 12 C 236/2007 navrhla pripustenie zmeny na strane odporcu tak, že na miesto sťažovateľky v 2. rade vstúpi do konania sťažovateľ v 1. rade. Okresný súd uznesením č. k. 12 C 236/2007-205 zo 14. novembra 2011 navrhovanú zmenu pripustil.

Odvolanie sťažovateľa v 1. rade Krajský súd v Nitre (ďalej len „krajský súd“) uznesením z 26. júla 2012 v konaní sp. zn. 5 Co 34/2012 odmietol ako podané neoprávnenou osobou.

Proti odvolaciemu uzneseniu krajského súdu podali obaja sťažovatelia dovolanie z dôvodu, že im bola odňatá možnosť konať pred súdom.

Po doručení odvolania okresnému súdu tento listom z 29. novembra 2012 vyzval sťažovateľov na predloženie plnej moci udelenej advokátovi. Sťažovatelia podaním zo 17. decembra 2012 oznámili, že *„sa vzdávajú práva zakotveného v § 241 ods. 1 O. s. p., t. j., aby boli zastúpení v dovolacom konaní advokátom s tým, že súdu nič nebráni, aby v dovolacom konaní konal s nimi bez zastúpenia advokátom“*.

Následne okresný súd uznesením č. k. 12 C 236/2007-278 z 27. februára 2013 vyzval sťažovateľov na doplnenie dovolania tak, aby doručili splnomocnenie udelené advokátovi na zastupovanie v dovolacom konaní, a poučil ich, že v prípade, ak dovolanie nedoplnia, vec bude predložená na rozhodnutie dovolaciemu súdu. Sťažovateľov okresný súd poučil taktiež o možnosti požiadať o ustanovenie advokáta Centrum právnej pomoci.

Podaniami z 21. marca 2013 sťažovatelia oznámili, že chcú v dovolacom konaní pred súdom konať sami za seba. Plnú moc nedoložili ani nepreukázali, či požiadali o ustanovenie advokáta.

Najvyšší súd uznesením z 20. mája 2013 v konaní sp. zn. 3 Cdo 143/2013 konanie o dovolaní sťažovateľov zastavil. Konštatoval, že sťažovatelia „*napriek opakovaným výzvam súdu a poučeniam nezaložili do spisu plnú moc udelenú advokátovi na ich zastupovanie v dovolacom konaní, ani (právne účinným spôsobom) nepožiadali o ustanovenie zástupcu pre dovolacie konanie z radov advokátov. V dôsledku nerešpektovania výziev súdov zo strany dovolateľov zostal nedostatok vyššie uvedenej osobitnej podmienky dovolacieho konania neodstránený.*“.

V sťažnosti doručenej ústavnému súdu sťažovatelia namietajú, že „*v našom prípade dovolací súd odmietol preskúmať dovolaním napadnuté rozhodnutia, hoci právnický vzdelaným osobám na základe ich podaného dovolania preskúma napadnuté rozhodnutia a takýto postup dovolacieho súdu je v rozpore s čl. 6 ods. 1, čl. 13, čl. 14 Dohovoru... a s čl. 1 ods. 1, 2 Protokolu č. 12 k Dohovoru... a s čl. 1 ods. 1, čl. 12 ods. 1, 2, 4 Ústavy SR, a tvrdíme, že uplatnenie aplikácie § 241 ods. 1 posledná veta OSP je v rozpore s čl. 13 a čl. 6 ods. 1 Dohovoru... preto, lebo § 241 ods. 1 posledná veta OSP obmedzuje naše právo zakotvené v čl. 6 ods. 1 a čl. 13 Dohovoru..., hoci v Dohovore... nie je uvedené, že obmedziť právo na súdnu ochranu je možné na základe vzdelania fyzickej osoby, a tvrdíme, že v zmysle čl. 6 ods. 1 a čl. 13 Dohovor... garantuje účinný opravný prostriedok a garantuje právo na súdnu ochranu mojej osobe – každému tieto práva, t. j. tieto články garantujú práva každému a nielen osobám tým, ktoré majú právnické vzdelanie...“.*

Podľa názoru sťažovateľov najvyšší súd v predmetnej veci „*diskriminuje naše osoby s tým, že si nemôžeme v dovolacom súdnom konaní hájiť naše práva a záujmy pred súdom bez toho, že by sme boli zastúpení advokátom, ak nemáme právnické vzdelanie...“.* Dôvodí, že najvyšší súd „*konal v rozpore s vyššie citovaným čl. 17 dohovoru s tým, že zneužil naše práva a nepreskúmal dovolaním napadnuté rozhodnutie, nakoľko nie sme právnický vzdelaní a s tým považuje dovolací súd naše osoby za menej cenné,... dovolací súd vykladal naše práva garantované v čl. 6 ods. 1 Dohovoru... na náš neprospech... dovolací súd*

obmedzil naše práva garantované čl. 6 ods. 1 Dohovoru... tak a s tým spôsobom, ktoré obmedzenie vôbec v Dohovore... nemá oporu, t. j. obmedzuje naše osoby od užívania práv garantovaných Dohovorom... len a len z toho dôvodu, že nemáme právnické vzdelanie...“. Podľa sťažovateľov najvyšší súd nerešpektoval ani zásadu rovnosti strán v súdnom konaní, *„nakoľko dovolací súd nám ukladá povinnosť byť zastúpený advokátom, hoci ostatní účastníci v tomto dovolacom konaní – konkrétne žalobkyňa a ostatní žalovaní nemajú povinnosť byť zastúpený advokátom...“.*

Sťažovatelia tvrdia, že prostredníctvom čl. 7 ods. 5 ústavy je najvyšší súd *„povinný uprednostniť články Dohovoru... pred § 241 ods. 1 poslednej vety OSP...“.*

Ďalej sťažovatelia namietajú, že najvyšší súd *„mienil dosiahnuť, aby sa dovolatelia obrátili na správny orgán Centrum právnej pomoci a v tom prípade by dovolateľom bol ustanovený advokát a až by mali dovolatelia advokáta, tak by dovolací súd konanie nezastavil a preskúmal by na základe dovolania napadnuté rozhodnutie odvolacieho súdu a s týmto spôsobom sme jednoznačne preukázali, že dovolateľom bolo porušené právo na nezávislý súd, nakoľko rozhodnutie odvolacieho súdu záviselo od toho, či sa dovolatelia obrátia na správny orgán Centrum právnej pomoci...“.*

Sťažovatelia navrhujú, aby ústavný súd vo veci samej rozhodol o ich sťažnosti takto:

„1. Uznesenie Najvyššieho súdu slovenskej republiky z 20. mája 2013 č. k. 3 Cdo 143/2013 zrušuje a vec vracia späť na ďalšie konanie.

2. Najvyšší súd Slovenskej republiky uznesením z 20. mája 2013 č. k. Cdo 143/2013 porušil základné právo V. P. na spravodlivý proces podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd.

3. Ústavný súd Slovenskej republiky za porušenie základného práva V. P. na spravodlivý proces podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd uznesením Najvyššieho súdu Slovenskej republiky z 20. mája 2013 č. k. Cdo 143/2013 priznáva V. P. primerané finančné zadosťučinenie vo výške 20 000 eur (slovom dvadsaťtisíc eur) z titulu nemajetkovej ujmy.

4. Najvyšší súd Slovenskej republiky uznesením z 20. mája 2013 č. k. Cdo 143/2013 porušil základné právo V. P. na presvedčivé odôvodnenie súdneho rozhodnutia podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd.

5. Ústavný súd Slovenskej republiky za porušenie základného práva V. P. na presvedčivé odôvodnenie súdneho rozhodnutia podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd uznesením Najvyššieho súdu Slovenskej republiky z 20. mája 2013 č. k. Cdo 143/2013 priznáva V. P. primerané finančné zadosťučinenie vo výške 20 000 eur (slovom dvadsaťtisíc eur) z titulu nemajetkovej ujmy.

6. Najvyšší súd Slovenskej republiky uznesením z 20. mája 2013 č. k. Cdo 143/2013 porušil základné právo V. P. na nezávislý a nestranný súd podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd.

7. Ústavný súd Slovenskej republiky za porušenie základného práva V. P. na nezávislý a nestranný súd podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd uznesením Najvyššieho súdu Slovenskej republiky z 20. mája 2013 č. k. Cdo 143/2013 priznáva V. P. primerané finančné zadosťučinenie vo výške 20 000 eur (slovom dvadsaťtisíc eur) z titulu nemajetkovej ujmy.

8. Najvyšší súd Slovenskej republiky uznesením z 20. mája 2013 č. k. Cdo 143/2013 porušil základné právo V. P. na prístup k súdu podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd v spojení s čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky.

9. Ústavný súd Slovenskej republiky za porušenie základného práva V. P. na prístup k súdu podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd v spojení s čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky uznesením Najvyššieho súdu Slovenskej republiky z 20. mája 2013 č. k. Cdo 143/2013 priznáva V. P. primerané finančné zadosťučinenie vo výške 20 000 eur (slovom dvadsaťtisíc eur) z titulu nemajetkovej ujmy.

10. Najvyšší súd Slovenskej republiky uznesením z 20. mája 2013 č. k. Cdo 143/2013 diskriminoval V. P. od užívania svojich práv garantovaných podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd a s tým porušil čl. 13, čl. 14, čl. 17, čl. 18, čl. 53 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd a porušil čl. 12 ods. 1, 2, 4 a čl. 47 ods. 3 Ústavy SR.

11. Ústavný súd Slovenskej republiky za diskrimináciu V. P. od užívania svojich práv garantovaných čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd

a za porušenie čl. 13, čl. 14, čl. 17, čl. 18, čl. 53 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd a porušil čl. 12 ods. 1, 2, 4 a čl. 47 ods. 3 Ústavy SR uznesením Najvyššieho súdu Slovenskej republiky z 20. mája 2013 č. k. Cdo 143/2013 priznáva V. P. primerané finančné zadosťučinenie vo výške 20 000 eur (slovom dvadsaťtisíc eur) z titulu nemajetkovej ujmy.

12. Najvyšší súd Slovenskej republiky je povinný uhradiť V. P. 100 000 eur (stotisíc eur) za porušenie základných práv (uvedených vo výrokových častiach 2, 4, 6, 8, 10) V. P. do dvoch mesiacov od právoplatnosti tohto nálezu.

13. Najvyšší súd Slovenskej republiky uznesením z 20. mája 2013 č. k. Cdo 143/2013 porušil základné právo J. P. na spravodlivý proces podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd.

14. Ústavný súd Slovenskej republiky za porušenie základného práva J. P. na spravodlivý proces podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd uznesením Najvyššieho súdu Slovenskej republiky z 20. mája 2013 č. k. Cdo 143/2013 priznáva J. P. primerané finančné zadosťučinenie vo výške 20 000 eur (slovom dvadsaťtisíc eur) z titulu nemajetkovej ujmy.

15. Najvyšší súd Slovenskej republiky uznesením z 20. mája 2013 č. k. Cdo 143/2013 porušil základné právo J. P. na presvedčivé odôvodnenie súdneho rozhodnutia podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd.

16. Ústavný súd Slovenskej republiky za porušenie základného práva J. P. na presvedčivé odôvodnenie súdneho rozhodnutia podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd uznesením Najvyššieho súdu Slovenskej republiky z 20. mája 2013 č. k. Cdo 143/2013 priznáva J. P. primerané finančné zadosťučinenie vo výške 20 000 eur (slovom dvadsaťtisíc eur) z titulu nemajetkovej ujmy.

17. Najvyšší súd Slovenskej republiky uznesením z 20. mája 2013 č. k. Cdo 143/2013 porušil základné právo J. P. na nezávislý a nestranný súd podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd.

18. Ústavný súd Slovenskej republiky za porušenie základného práva J. P. na nezávislý a nestranný súd podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd uznesením Najvyššieho súdu Slovenskej republiky z 20. mája

2013 č. k. Cdo 143/2013 priznáva J. P. primerané finančné zadostúčenie vo výške 20 000 eur (slovom dvadsaťtisíc eur) z titulu nemajetkovej ujmy.

19. Najvyšší súd Slovenskej republiky uznesením z 20. mája 2013 č. k. Cdo 143/2013 porušil základné právo J. P. na prístup k súdu podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd v spojení s čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky.

20. Ústavný súd Slovenskej republiky za porušenie základného práva J. P. na prístup k súdu podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd v spojení s čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky uznesením Najvyššieho súdu Slovenskej republiky z 20. mája 2013 č. k. Cdo 143/2013 priznáva J. P. primerané finančné zadostúčenie vo výške 20 000 eur (slovom dvadsaťtisíc eur) z titulu nemajetkovej ujmy.

21. Najvyšší súd Slovenskej republiky uznesením z 20. mája 2013 č. k. Cdo 143/2013 diskriminoval J. P. od užívania svojich práv garantovaných podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd a s tým porušil čl. 13, čl. 14, čl. 17, čl. 18, čl. 53 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd a porušil čl. 12 ods. 1, 2, 4 a čl. 47 ods. 3 Ústavy SR.

22. Ústavný súd Slovenskej republiky za diskrimináciu J. P. od užívania svojich práv garantovaných čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd a za porušenie čl. 13, čl. 14, čl. 17, čl. 18, čl. 53 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd a porušil čl. 12 ods. 1, 2, 4 a čl. 47 ods. 3 Ústavy SR uznesením Najvyššieho súdu Slovenskej republiky z 20. mája 2013 č. k. Cdo 143/2013 priznáva J. P. primerané finančné zadostúčenie vo výške 20 000 eur (slovom dvadsaťtisíc eur) z titulu nemajetkovej ujmy.

23. Najvyšší súd Slovenskej republiky je povinný uhradiť J. P. 100 000 eur (stotisíc eur) za porušenie základných práv (uvedených vo výrokových častiach 2, 4, 6, 8, 10) J. P. do dvoch mesiacov od právoplatnosti tohto nálezu.

24. Najvyšší súd Slovenskej republiky uznesením z 20. mája 2013 č. k. Cdo 143/2013 porušil čl. 2 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky.

25. Najvyšší súd Slovenskej republiky uznesením z 20. mája 2013 č. k. Cdo 143/2013 porušil čl. 1 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky.“

II.

Ústavný súd rozhoduje podľa čl. 127 ods. 1 ústavy o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

Ústavný súd podľa § 25 ods. 1 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) každý návrh predbežne prerokuje na neverejnom zasadnutí bez prítomnosti navrhovateľa.

Pri predbežnom prerokovaní návrhu ústavný súd skúma, či dôvody uvedené v § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde nebránia jeho prijatiu na ďalšie konanie. Podľa tohto ustanovenia návrhy vo veciach, na prerokovanie ktorých nemá ústavný súd právomoc, návrhy, ktoré nemajú náležitosti predpísané zákonom, neprípustné návrhy alebo návrhy podané niekým zjavne neoprávneným, ako aj návrhy podané oneskorene môže ústavný súd na predbežnom prerokovaní odmietnuť uznesením bez ústneho pojednávania. Ústavný súd môže odmietnuť aj návrh, ktorý je zjavne neopodstatnený.

Ústavný súd vzhľadom na skutočnosť, že sťažovatelia nie sú zastúpení v tomto konaní kvalifikovaným právnym zástupcom z radov advokátov pre účely predbežného prerokovania návrhu sťažovateľov, vychádzajúc z obsahu celej sťažnosti, no predovšetkým z jej petitu, ktorý je pre ústavný súd záväzný (§ 20 ods. 3 zákona o ústavnom súde), ako aj z jej príloh, ustálil predmet tohto konania tak, ako to je uvedené v záhlaví tohto rozhodnutia.

Napriek tomu, že sťažovatelia namietajú porušenie viacerých základných práv zaručených ústavou, práv zaručených dohovorom, ako aj ustanovení ústavy alebo dohovoru, ktoré žiadne základné právo alebo slobodu nepriznávajú, z odôvodnenia ich sťažnosti citovaného v podstatných častiach v naratívnej časti tohto uznesenia vyplýva jednotiaci

názorový základ, ktorý porušenie uvedených práv a ďalších noriem ústavného poriadku (čl. 1 ods. 1, čl. 2 ods. 2 a čl. 12 ods. 1, 2 a 4 ústavy) stavia na spoločnú platformu nevyžadujúcu od ústavného súdu, aby sa pri predbežnom prerokovaní sťažnosti zaoberal porušením každého z označených práv a ustanovení jednotlivo a osobitne. Vymedzený jednotiaci názorový základ je tvorený základnou (a v podstate jedinou) sťažnostnou námietkou, v zmysle ktorej nemožno od dovolateľov požadovať, aby boli v dovolacom konaní zastúpení advokátom.

1. O zjavne neopodstatnený návrh podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde ide vtedy, ak ústavný súd pri jeho predbežnom prerokovaní nezistí žiadnu možnosť porušenia označeného základného práva alebo slobody, reálnosť ktorej by mohol posúdiť po jeho prijatí na ďalšie konanie (I. ÚS 66/98). Teda úloha ústavného súdu pri predbežnom prerokovaní návrhu nespočíva v tom, aby určil, či preskúmanie veci predloženej navrhovateľom odhalí existenciu porušenia niektorého z práv alebo slobôd zaručených ústavou, ale spočíva len v tom, aby určil, či toto preskúmanie vylúči akúkoľvek možnosť existencie takéhoto porušenia. Ústavný súd teda môže pri predbežnom prerokovaní odmietnuť taký návrh, ktorý sa na prvý pohľad a bez najmenej pochybnosti javí ako neopodstatnený (I. ÚS 4/00).

Podľa § 241 ods. 1 poslednej vety zákona č. 99/1963 Zb. Občiansky súdny poriadok v znení neskorších predpisov (ďalej len „OSP“) dovolateľ musí byť zastúpený advokátom, pokiaľ nemá právnické vzdelanie buď sám, alebo jeho zamestnanec (člen), ktorý za neho koná.

Ústavný súd vo vzťahu k čl. 46 ods. 1 ústavy a čl. 6 ods. 1 dohovoru už judikoval, že formuláciou uvedenou v čl. 46 ods. 1 ústavy ústavodarca v základnom právnom predpise Slovenskej republiky vyjadril zhodu zámerov vo sfére práva na súdnu ochranu s právnym režimom súdnej ochrany podľa dohovoru (II. ÚS 71/97). Z uvedeného dôvodu preto v obsahu týchto práv nemožno vidieť zásadnú odlišnosť (IV. ÚS 195/07).

Základné právo na súdnu a inú právnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy podľa stabilizovanej judikatúry ústavného súdu všeobecný súd nemôže porušiť, ak koná vo veci v súlade s procesno-právnymi predpismi upravujúcimi postupy v občianskoprávnom konaní (napr. II. ÚS 122/05). Predostreté kritérium vzťahované doterajšou judikatúrou zásadne na základné právo na súdnu ochranu možno podľa názoru ústavného súdu s ohľadom na už spomenuté argumentáciou sťažovateľov determinované väzby medzi základnými právami zaručenými ústavou a právami zaručenými dohovorom v okolnostiach posudzovaného prípadu aplikovať aj na ďalšie základné práva podľa ústavy, práva zaručené dohovorom, ako aj na ustanovenia ústavy a dohovoru vymedzené v záhlaví tohto uznesenia.

Skutkové a právne závery všeobecných súdov môžu byť predmetom kontroly zo strany ústavného súdu iba vtedy, ak by boli zjavne neodôvodnené alebo arbitrárne, a tak z ústavného hľadiska neospravedlňiteľné a neudržateľné, a zároveň by mali za následok porušenie základného práva alebo slobody (obdobne napr. I. ÚS 13/00, III. ÚS 151/05, III. ÚS 344/06).

Z obsahu sťažnosti vyplýva a sťažovatelia to ani nijako nerozporujú, že pre účely konania o ich dovolaní nepreukázali zastúpenie advokátom.

Ústavný súd bez ambície zasahovať do právnych záverov najvyššieho súdu konštatuje, že v posudzovanom prípade je na prvý pohľad a nad všetky pochybnosti zreteľné, že najvyšší súd postupoval v súlade s procesno-právnym predpisom podľa § 241 ods. 1 OSP, keď podľa § 243c OSP v spojení s § 104 ods. 2 OSP konanie o dovolaní sťažovateľov zastavil. Tým, že sťažovatelia netvrdili, a teda ani nepreukázali splnenie podmienky povinného kvalifikovaného právneho zastúpenia, nerešpektovali dispozíciu právnej normy zakotvenej v § 241 ods. 1 OSP, a tým súčasne naplnili hypotézu právnej normy obsiahnutej v § 104 ods. 2 OSP.

2. Sťažnostná argumentácia sťažovateľov poukazuje na ich znevýhodnenie oproti dovolateľom, ktorí majú právnické vzdelanie, a od toho potom odvíja aj porušenie ďalších základných práv zaručených ústavou a dohovorom. Takýmto spôsobom sa však predložená sťažnosť obsahovo transformuje do polohy návrhu namietajúceho nesúlad § 241 ods. 1 poslednej vety OSP so sťažovateľmi označenými ustanoveniami ústavy a dohovoru.

Podľa čl. 125 ústavy a § 37 a nasledujúcich zákona o ústavnom súde patrí do právomoci ústavného súdu rozhodovať o súlade právnych predpisov v prípadoch podania návrhu na začatie konania subjektmi uvedenými v § 18 ods. 1 písm. a) až f) zákona o ústavnom súde, ktoré dospejú k názoru, že právny predpis nižšej právnej sily nie je v súlade s právnym predpisom právnej sily vyššej.

Ústavný súd však nemôže začať konanie o súlade právnych predpisov na základe návrhov fyzických osôb, pretože nepatria medzi subjekty, ktoré sú procesne legitimované na podanie návrhu na začatie takéhoto konania ustanovením § 37 ods. 1 zákona o ústavnom súde (najmenej päťina poslancov Národnej rady Slovenskej republiky, prezident Slovenskej republiky, vláda Slovenskej republiky, súd v súvislosti so svojou rozhodovacou činnosťou, generálny prokurátor Slovenskej republiky, verejný ochranca práv vo veciach súladu právnych predpisov podľa čl. 125 ods. 1, ak ich ďalšie uplatňovanie môže ohroziť základné práva zaručené ústavou alebo záväznými medzinárodnými zmluvami).

Súčasne platí stabilne judikovaný záver, podľa ktorého v rámci konkrétneho typu konania pred ústavným súdom nie je možné uskutočňovať iné konanie, ktoré existuje ako samostatné konanie pred ústavným súdom (napr. II. ÚS 5/02). Z tohto dôvodu ústavný súd neskúmal a ďalej sa nezaoberal argumentáciu sťažovateľov konotovanú nerovnosťou účastníkov konania s právnickým vzdelaním na jednej strane a účastníkov konania bez právnického vzdelania na strane druhej (m. m. III. ÚS 182/03).

3. Vzhľadom na to, že pri predbežnom prerokovaní predloženej sťažnosti ústavný súd nezistil žiadne signály porušenia ich základných práv a slobôd podľa čl. 127 ods. 1 ústavy, ktoré by po prijatí sťažnosti mohli viesť k pozitívnemu meritórnemu rozhodnutiu, bolo potrebné sťažnosť odmietnuť ako zjavne neopodstatnenú. Preto sa ústavný súd už

nezaoberal ďalšími návrhmi formulovaným sťažovateľmi v návrhu na rozhodnutie vo veci samej, ako ani odstraňovaním nedostatkov podanej sťažnosti (absencia kvalifikovaného právneho zastúpenia).

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 2. októbra 2013